Výjimečný kopec Václava Kopty

Herec, textař a muzikant Václav Kopta žije se svou paní Simonou Vrbickou a dvěma dcerkami v rodinném domě na Hanspaulce. Krásné místo pro bydlení, navíc s rodinnou tradicí, a v neposlední řadě to má pan Kopta blízko do práce, když se teď v Dejvicích usadilo divadlo Semafor…

● ***Bydlíte na Hanspaulce odmalička?***
Jsem tady od narození, vlastně jako třetí Koptovic generace. Můj děda tady koncem dvacátých let minulého století postavil dům. Jsem rád, že jsme odolali všem tlakům a ten dům jsme neprodali. Víte, tady pořád někdo chodí a nabízí nereálné částky. Ale nakonec na tom člověk vždycky prodělá. Nehledě na to, a to jsem ještě radši, že v Dejvicích našlo nové sídlo divadlo Semafor, jehož jsem členem už asi čtyřiadvacátou sezónu. Spousta lidí to sice kritizovala, že bychom měli být spíše v centru, ale já si myslím, že to je hluboká mýlka. To divadlo je krásné, nehledě na to, že víme všichni, jak dneska vypadá centrum. Lidé se tam bojí chodit po setmění, divadla jsou tlačena, aby hrála dřív. A Dejvice nejsou žádná periferie. Navíc Praha obecně je trošičku město penzistů a my jsme generační divadlo, naši diváci s ním stárnou a jsou mu věrní. To je takový náš divácký základ a já si těch lidí hodně vážím. Samozřejmě se objevují v publiku i tváře mladé, což nás těší.

● ***V současné době se chystá pokračování filmu Sněženky a machři, kde hrajete Radka Převrátila, o 25 let staršího. Povíte nám něco více?***
Film by měl mít premiéru 18. prosince, doufám, že všechno klapne. Teď se dokončují poslední postprodukční úpravy. Co k tomu říct. No, nebude to žádná řachanda. Je to o tom, co se s lidmi stane, když se více než 25 let nevidí, v podstatě takové zamyšlení nad tím, čemu se říká krize středního věku. Jsou tam samozřejmě momenty, kdy se diváci určitě zasmějí a pobaví.

● ***A vaše postava Radka?***
Speciálně Radek prodělal asi největší zákrutu, z rozverného blonďáčka, který tam romanticky recituje filozofii, je nyní zlomený nakladatel, kterému se nic nedaří, nemá rodinu, nemá ženskou, nemá prachy. Toužil po nakladatelském domě, kde bude vydávat českou klasiku a moderní literaturu, a dopadne to tak, že prodává tu nejlacinější červenou knihovnu, má jednu stárnoucí sekretářku, oprýskanou dodávku a dluhy, kouří, pije, prostě úplná ztráta iluzí. Pro mne byla ta práce zajímavější, než kdyby mě nutili zhubnout třicet kilo.
Z profesorů se tam objevuje Veronika Freimanová a Radek Brzobohatý. To setkání se uskuteční vlastně jen díky tomu, že pan profesor se marně snaží podnikat a má takovou starou rozpadlou chatu v Krkonoších, profesorka Hanka, také zlomená životem se sbližuje s Radkem.

● ***Je tam vůbec někdo v pohodě?***
Michal Suchánek, ale ten hraje více méně sám sebe. Hraje úspěšného televizního baviče s obrovským džípem.

● ***Na čem teď pracujete? A co vám dělá radost?***
Na Praze 6 mám kapelu, hrajeme při různých příležitostech, i oficiálních, třeba při dojezdech Pražské padesátky a tak. Jmenujeme se Woodenshoes, to jsou všechno parťáci z Hanspaulky, takže ve svém volném čase si hrajeme pro radost. Mimo to se věnuji psaní textů k písničkám všelijakých muzikálů, což jsem zdědil po svém tatínkovi.
No a v neposlední řadě hraji v Semaforu, funguji jako herec a muzikant, takže tam se mi dostává obojího. Teď máme před sebou poslední premiéru, kdy mi Jiří Suchý poprvé umožnil napsat si svoje písničky sám. Což je takový průlom, on to vždycky všechno zastal. Příští rok vstupujeme už do padesáté sezóny, takže se těšíme na velké oslavy.

● ***Co plánujete?***
Základ bude velký koncert v Rudolfinu sestavený ze semaforských písniček, s velkým symfonickým orchestrem pod taktovkou Libora Peška, což je také Dejvičák. Jinak poběží oslavy průběžně v Semaforu. Je to takový malý zázrak, normálně se autorskému divadlu dává tak deset let. Ale to je tím, že Jiří Suchý je ufon, to by normální člověk nevydržel.

● ***Jaká byla vaše cesta k muzice?***
Hanspaulka je vlastně takový výjimečný kopec. Měl jsem to štěstí, že jsem chytil generaci lidí, jako je Ivan Hlas, Žlutý pes a Jojo Band. Sice většina lidí byla o generaci starší, ale ještě jsme to s mojí paní stihli, takový ten slavný Houtyš a podobně. Takže to byl takový můj hnací motor, díky kterému jsem se začal motat okolo muziky a písniček. A samozřejmě můj tatínek, Pavel Kopta. Byl textař, psal písničky pro Hanu Hegerovou a k řadě českých filmů, celý život se tím živil a uměl hrát na piáno.

● ***A co vaše holky? Baví je muzika?***
Tak já mám dvě dcery, desetiletou a sedmiletou prvňačku. Muziku jsem zkoušel se starší dcerou, ale neshledali jsme nějaký výrazný talent. Ji to trápilo, štvalo to i jejího kantora, já byl vzteky bez sebe, tak jsme toho nechali. Když jsem to oznámil panu profesorovi, vypadal jako 15 let těžce nemocný člověk, který touží po eutanázii a nakonec se jí dočká. Taková to pro něj byla úleva. Mladší dcera tančí hip hop, tak ta má k muzice blíž.

● ***Co vás na šestce štve a co se vám tu naopak líbí?***
Štve mě to, co asi říkají všichni, a to je parkování. Několikrát denně se mi stává, že odcházím s kuponem městské policie. Myslel jsem, že se to zlepší, když tady otevřeli podzemní parkoviště, třeba i za více peněz. Říkal jsem si, že v krajní nouzi, třeba když spěchám na představení, zaplatím radši více za parkování než potom 2000 za pokutu. Když se nějaký důchodce naštve, protože někde neprojde, zavolá policii a stojí tam tak dlouho, dokud ten policajt tu pokutu nenapíše… Tak to mě štve hodně, ale nevidím řešení. Je to asi problém celé Prahy. V částech, kde už jsou modré pruhy, je ještě šance na placených místech. Což by tady možná také pomohlo, ubyla by spousta Kladeňáků *(smích)*, protože

Foto Dušan Dostál

Hradčanská a Dejvická kolem Diplomatu, to jsou všechno lidi z Kladna. Mám tam také hodně známých, tak vím.
Jinak se mi líbí, že ta čtvrť kvete, že mám kam vzít děti a nemusím se bát, že při prvním sklouznutí na hřišti se něco urve. Ta dětská hřiště jednak vypadají hezky a jsou úžasně funkční. Opravila se jich tady spousta, i těch nenápadných, malých, zapomenutých. Oceňuji i marnou snahu umísťovat do parků cedulky, aby lidi nevenčili psy. Ta cedule nemívá životnost delší než dva dny, než ji někdo zničí. Nebo mně vadí ti pitomci s fixami, kteří mají potřebu se všude podepsat. To nejsou ani graffiti, ale taková gumovitost puberťáků, co mají dojem, že někoho zajímá jejich značka. A je mi líto lidí, kteří to musí neustále opravovat.

S Václavem Koptou si povídala Hana Vargová